

Naziv originala:
Maggie Alderson
HOW TO BREAK YOUR OWN HEART

Copyright © 2009 Maggie Alderson
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-472-6

Megi Olderson

Slušaj šta
ti srce
kaže

Prevela Aleksandra Jovanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Zahvalnice:

Neizmerno se zahvaljujem sledećim ljudima: veliko hvala Brusu Polingu za njegovu enofilsku ekspertizu; Polu Leviju i Čarliju Mauntu za neke pojedinosti o šampanjcima i knjizi Riharda Julina *4.000 šampanjaca*. Marku Koneliju što me je odveo u Atelje Žoela Robušona. Stefani Donaldson za savete iz hortikulture. Beriju Gudmanu za igru sa šibicama. Val Garland zato što je tako dobro igra. I u znak sećanja na Alana Krompton-Bata, koji me je upoznao sa Krugom.

za Barbi Boksol

Prvo poglavlje

„Da li uvek spavate u odvojenim krevetima?“

Kikino pitanje me je toliko iznenadilo da sam joj odgovorila iskreno i pre nego što sam imala vremena da razmislim. Još nisam bila popila kafu i mozak mi je nije bio ubačen u brzinu.

„Da“, odgovorila sam i odvrnula česmu do kraja dok sam punila čajnik. Želela sam da zaglušim svaku dalju raspravu na tu temu.

Ali Kiki nije bila gotova.

„Misliš li da je to normalno za jedan srećan par koji je zakoračio u drugu polovinu tridesetih?“, vedro je upitala, nagnjući se prema meni iznad sudopere, terajući me da je pogledam.

Uključila sam čajnik i namerno pobegla da čeprkam oko šolja i posuda za kafu. Zaista nisam bila raspoložena za detaljnu raspravu o svom bračnom životu pre devet sati u nedelju ujutru. I naročito ne posle količine vina koju smo popili za večerom prethodne noći. U glavi mi je pulsiralo.

Nisam navikla da ustajem tako rano vikendom, ali Kiki me je probudila skakućući poput kućenceta u dnu mog kreveta, zahtevajući da pođem u šetnju sa njom. Tada je i otkrila da Ed i ja spavamo u odvojenim krevetima. U odvojenim sobama.

Bacila sam pogled kroz prozor. Bilo je savršeno martovsko jutro, kao što je rekla. Nebo je bilo svetloplavo sa pokojim belim oblakom koji lagano plovi, a rese na komšijskom drvetu igrale su na povetarcu.

Šetnja kroz polja i šume bi mi verovatno razbistrila glavu, pomislila sam, samo ako se razgovor ne nastavi u istom pravcu.

Ali Kiki nije bila spremna da odustane.

„Amelija“, rekla je, prilazeći kredencu gde sam sipala mleko u bokal od kornvalskog porcelana. Podigla je ruku i nežno mi okrenula bradu tako da sam morala da pogledam u nju. „Prestani da bežiš od mene. Ovo je ozbiljno. Koliko već ti i Ed spavate u odvojenim krevetima?“

Duboko sam uzdahnula i odlučno joj sklonila ruku.

„To gde mi spavamo tebe se proketo ne tiče, Kiki“, rekla sam, ljutnuvši se. „Dosta mi je ovoga. Probudila si me u cik zore u nedelju da bismo otišle u šetnju, i ja hoću da šetam, ali ne pod uslovom da me ispituješ o mojim navikama u spavanju.“

„U redu, u redu“, rekla je Kiki podižući ruke kao da se predaje. „Zavezaću sada, ali jednog dana ću te naterati da mi ispričaš sve o tome.“

„Šećera, draga?“, upitala sam namerno preterano vedrim tonom i lažno se osmehujući, dok sam držala šolju kafe ispred nje, otmeno podigavši mali prst.

„Dve kašičice, hvala ti, srce“, rekla je, uzvraćajući mi na moj ironični kez i zatim mi se isplazila. I ja sam se njoj isplazila.

Kiki je održala obećanje i naša šetnja je bila veoma prijatna, uz razgovor koji nije zalazio dalje od prepričavanja veselih događaja od prethodne večeri, i šta nas sve očekuje u društvenom životu tokom sledeće nedelje – što je uvek bila bogata tema za razgovor sa njom. Takođe, skretale bismo sa teme kada bi Kiki otkrila još jedno čudo engleskog proleća kojim se oduševljavala.

„Volim ovo blato ovde“, rekla je, podižući jednu pa drugu nogu u „pol smit“ velingtonkama na svetle prugice da bi se divila debelom sloju ilovače koji se zalepio za donove. „Mi u Australiji nemamo baš mnogo blata, zato što je tako sušno. Volim ovo lepljivo blato. Slušaj ovo – pravo šljapkanje.“

Nasmejala sam se. Kiki je katkad živela u Londonu već godinama, sa kraćim boravcima u Njujorku i njenom rodnom Melburnu, ali je i dalje veoma uživala u svim onim sitnicama karakterističnim za Engle-

sku. Bio je to samo jedan deo nezasite volje za životom koji ju je činio toliko popularnom.

Sa njenim poreklom i novcem – poticala je iz čuvene australijske porodice – i da ne zaboravim na njen neverovatan dečački izgled, Kiki nikada nije bila bez prijatelja, ali njena privlačnost je išla mnogo dalje od fiskalnog i fizičkog.

Kao što je moj suprug Ed izjavio prvi put kada smo je upoznali na večeri kod prijatelja pre par meseci, Kiki nije znala samo da iskoristi dan, već i kako da ga uhvati za gušu i prisili ga na poslušnost. Njegova druga izjava u vezi s Kiki glasila je da ona ne upoznaje ljude, već ih regrutuje. Mi smo odmah stupili u službu.

Upoznali smo je te večeri, ona je procenila da smo u redu, po nekom njenom sopstvenom sistemu vrednosti, i od tada smo se viđali sa njom barem jedanput nedeljno, sviđalo se to nama ili ne – a ja sam pokazivala malo više volje od Eda.

Iako je Kikino šefovanje moglo biti naporno, bilo mi je drago što me je naterala da odemo u šetnju tog jutra. Šuma je na jutarnjem prolećnom suncu izgledala božanstveno i vratile smo se kući sat kasnije ruku punih vrbinih grana i resa koje je trebalo da ponese za London.

Moja susedka je bila u svojoj bašti kada smo prošle, pregledala je zelene izdanke koji su se pojavili u njenim cvetnim lejama, pa sam zastala kraj njene kapije da joj poželim dobro jutro.

Kućicu smo kupili tek pre nekoliko nedelja i nisam imala prilike da je upoznam kako treba, ali bila sam prilično opčinjena gospođom Hart. Bila je veoma stara – čovek u seoskoj prodavnici rekao mi je da ima devedeset pet godina – i izgledalo je da živi potpuno nezavisno.

Provodila je mnogo vremena u svojoj bašti, koja je bila divna, čak i tokom zime. Izgledalo je da u njoj uvek nešto cveta i nadala sam se da bi mogla da mi dâ par saveta za moje malo parče zemlje. Imala sam velike planove za njega.

„Malo si šetala, Amelija?“, rekla je, smešeći se, kada je stigla do kapije svojim majušnim koracima. „Sigurno je ovog jutra bilo predivno u šumi.“

„Jeste“, rekla sam. „Bilo je veličanstveno.“

Kiki mi se pridružila na kapiji i upoznala sam ih.

„Bar dan, gospođo Hart“, rekla je Kiki, veselo mašući. Gđa Hart je odmahнула.

„Zdravo, Kiki“, rekla je. „Drago mi je da te vidim. Ali morate me zvati Hermajoni. Predivne su ti te rese, Amelija.“

Ispružila je prastaru ruku i blago ih dodirnula.

„To su ženske leskine rese. Možeš sa ih prepoznaš po crvenim cvetovima na vrhu. Lepše su od brezinih.“

Bila sam impresionirana njenim znanjem, ali dok je pričala, pažnju mi je odvuкао sloj dugih belih dlačica na njenoj bradi. Presijavala su se na suncu i zaista su mi smetale.

Gospođa Hart – Hermajoni – imala je tako izuzetno lice, finog sklopa, sa veoma živim plavim očima, i čekinje su stvarno bile prava šteta. Bila je uvek lepo obučena, ali njen svetlocrveni ruž je malo prelazio linije, tako da sam samo mogla da pretpostavim da nije mogla da vidi čekinje. Sigurno nije bila senilna, tako da je morao biti u pitanju njen vid. Ako je ikada budem bolje upoznala, pomislila sam, skrenuću joj pažnju. To je ono što bih želela da neko učini za mene.

„U svakom slučaju, trebalo bi da vas pustim da idete“, govorila je. „Lepo provedite dan i obavezno navrati sledeći put kad dođeš ovamo, Amelija.“

„Hoću“, rekla sam. „Sigurno.“

Ed još nije sišao kada smo se vratile, ali mogla sam da ga čujem kako se kreće na spratu.

Pojavio se baš pošto sam stavila veliku gomilu debelih sendviča sa slaninom na sto – obučen, obrijan i besprekoran, kao i svakog jutra. Ustala sam i sipala dve velike šolje kafe, sa samo kapljicom mleka u svakoj i stavila sam ih na mesto gde je uvek sedeo.

Kada je došao do stola, Ed me je privukao i poljubio u obraz, zatim je klimnuo glavom Kiki i seo, poslužio se hranom, ali i dalje bez reči.

„Jutro, Edvarde!“, rekla je Kiki, tonom koji stroga medicinska sestra koristi da priča sa grogi pacijentom.

„Ermf“, odvratio je Ed, što je bilo prilično pričljivo za njega ujutru.

Onda je počeo da gleda nervozno po sobi a ja sam uzela *Sandey telegram* sa kredenca i spustila ga kraj njegovog tanjira.

„Vala“, rekao je, ili nešto slično tome, ne podižući pogled, koji je bio uprt u naslovnu stranu dok je užurbano pio male gutljaje prve kafe. Stavila sam ruku na njegovo rame i on je posegnuo da je stisne, ne skidajući pogled sa papira.

Već sam navikla na Edove tihe jutarnje navike i nimalo mi nisu smetale, ali Kiki očigledno nije bila spremna da pusti da to prođe neopaženo.

Spustila je svoj sendvič sa slaninom i naslonila se na stolicu, proučavajući ga skupljenih očiju i glave nagnute u stranu. Zatim me je pogledala i podigla upitno obrve.

„Ed nikada ne priča pre podneva“, rekla sam, smejući se. „Zar ne, dragi?“

Pružila sa ruku i promrsila mu kosu i on mi se nasmejao pospano. Pomalo je ujutru podsećao na tronogog lenjivca, pomislila sam. Veoma elegantnog tronogog lenjivca sa predivnom kosom i ručno rađenom košuljom.

„A dve šoljice kafe?“, upitala je.

„Samo njegova mala navika“, odgovorila sam, uz popustljivi osmeh.

„Dobro“, rekla je Kiki, polako klimajući glavom, „Samo proveravam.“

Nas troje smo nastavili da jedemo doručak i čitamo različite delove novina, kada se naš drugi gost iznenada pojavio u dnu stepeništa, pošto se prvo gotovo stropoštao niz njih. Izgledao je užasno.

„O, pogledajte“, rekla je Kiki. „Ranoranilac.“

„Zaveži“, odvratni Oliver, srozan na stolici, sa poluzatvorenim očima. Izgledao je poput razmaženog Karavađovog anđela sa crnim kovrdžama, gusto izraslom bradom i maskarom koju je nosio prethodne večeri razmazanom na podočnjacima. Doduše, nije zvučao baš anđeoski.

„Osećam se totalno usrano. Jeste li morali sinoć toliko da me napijete, Amelija? Prokleti brendi me je dokrajčio. Pokvarena brlja. Zašto si morao da otvoriš to sranje, Ede? Odvratno je, jebote.“

Ed je nešto promumlao. Zvučalo je kao „armanjak“, ali bilo je teško prosuditi.

„Zašto si ga onda pio?“ pitala sam Olivera, pružajući mu šolju kafe. Nosio je moj cvetni svileni kimono, koji je verovatno našao u kupatilu, i imao je muke da ga zadrži zatvorenog.

„Pio sam zbog toga što sam totalno lak na piće, ali sve to vino pretvori ti stomak u sranje a i moj dah smrdi na nešto slično. Zašto nemaš neku pristojnu brlju u svojoj kući, na primer votku? Ili tekilu? Midori* bi bio bolji od tog sranja.“

Pljesnuo je Eda po ruci nadlanicom, što je prouzrokovalo još mu-mlanja.

Zakolutavši očima, Oliver je uzeo jedan veliki gutljaj iz svoje šolje i onda je ustao i potrčao prema sudoperi, dok mu je kimono lepršao otvoren.

„Bljaaaaak!“ rekao je, pljujući. „Amelija, zašto si mi dala kafu? Mrzim prokletu kafu. Zar nemaš čaja? Kako možeš da piješ ovo sranje? Odvratno je.“

„Zatvori taj ogrtač, Oli“, odgovorila sam. „Nemamo neku želju da vidimo baš sve kobasice u ponudi za doručkom. Sedi, skuvaću ti čaj.“

U međuvremenu, Kiki je ustala i šunjala se iza stola prema mestu gde je Oliver sada sedeo. Dok je on rasejano buljio ni u šta iznenada mu je gurnula pod nos jednu od boca od prethodne večeri. Primetila sam da je na dnu i dalje bilo nešto vina u kome je plivalo nekoliko opušaka od cigareta.

„Ti prokleta kučko“, povikao je Oliver, skočio na noge i oteo joj flašu. „Kravo jedna. Hajde, pomiriši sad ti!“ rekao je gurajući joj flašu u lice.

Kiki vrisnu, zgrabi pantljiku njegovog kimona i izvuče je, pa otplesa u dnevnu sobu poput olimpijske gimnastičarke sa pantljikom koja se vijorila za njom. Oliver je pošao za njom vitlajući bocom i psujući je.

Čula sam tresak kada su najverovatnije pali preko sofe, a zatim kreštavi smeh i gadne obostrane uvrede. Pitala sam se gde li je boca sa vinom završila pri udaru, s obzirom na moje široke lanene prekrivače za krevet svetlobež boje, ali nastavila sam da jedem svoj sendvič sa slaninom. Kasnije ću to da sredim.

* Midori – vrsta slatkog likera sa ukusom dinje. (Prim.prev.)

I dok su se Kiki i Oliver i dalje vređali, čuli su se tupi udarci koji su nagoveštavali da se sada udaraju primercima *Vajn spektatora*, *Dekantera*, *Sigar afisionada*, ili nekim drugim časopisima na koje su naišli, sve dok se nisu umorili i buka je prestala. Sledeće što sam čula je paljenje televizora.

„Ej, pogledaj“, reče Oliver. „Daju se „Vruće kuće“. Obožavam tu seriju. Po meni i ovaj je tip takođe pravo vruće parčence, na neki svoj način, u „topman“* odelu sa izgledom agenta za nekretnine. Mogao bi da uzme moje mere kad god poželi.“

Zaorio se smeh. Ed je duboko uzdahnuo i ustao, uzeo poslovne strane iz novine i svoju drugu šolju kafe, a zatim prišao mojoj strani stola. Zagrljio me je slobodnom rukom i poljubio u vrat.

„Sve je ovo previše razdragano za mene u ovo doba dana, moja draga Melija“, rekao je pospano. „Poneću ovo gore u moju radnu sobu. Pozovi me kada budu polazili, da siđem da ih ispratim. Važi?“

Klimnula sam i nasmešila mu se dok me je milovao po glavi, a onda me je ostavio samu za stolom. Što je na neki način učinilo i to jutro normalnim.

Kiki i Oliver su pošli na voz za London otprilike sat kasnije. Oliver je morao da se vrati rano u grad, jer je te večeri leteo za Brazil da radi frizure za novu reklamnu kampanju za jednu veliku modnu marku, što je bila njegova – veoma isplativa – profesija. Kiki, što sam shvatila na osnovu našeg relativno kratkog poznanstva, jednostavno nije mogla da izdrži dugo na jednom mestu.

„Mnogo vam hvala“, rekla je, izbacujući svoju gigantsku „hermes birkin“ torbu, koja je služila kao prtljag za vikend, iz kola na trotoar, kao da je u pitanju stara plastična torba. „Baš mi se dopala vaša seoska idila, ali sada mi je potrebno da udahnem malo ugljen-monoksida da se vratim u ravnotežu. Nazvaću te kad se ponovo zagadim. Izaći ćemo negde ove nedelje. Radićemo nešto zabavno.“

Kucnula sam petama i salutirala.

* Topman – odevna marka za muškarce. (Prim.prev.)

„Unapred se radujem vašim naredbama, *Frau Commandant*“, rekla sam.

„Baš voli da naređuje, zar ne?“, prokomentarisao je Oliver, grleći me iznenađujuće toplo i dajući mi dva čekinjasta poljupca. „Hvala, dušo. Odlično smo se proveli. Kiki mi je rekla da si dobra žena i stvarno jesi. Drago mi je da smo se konačno upoznali. Ali onom tvom mužu treba da ga neko ozbiljno šutne u dupe. Kakav je samo namćor bio jutros. Toliko o gospodinu Ugladenom u njegovom po meri skrojennom odelu. Je li on uvek takav?“

„O, nemoj da obraćaš pažnju na to“, rekla sam, smešeci se popustljivo. „Jednostavno je beznadežan ujutru. A ni ti nisi baš bio Sunčica isprva, ako mogu samo da te podsetim. Ed je kao stari automobil, treba mu vremena da se zagreje. Kako dan odmiče, postaje sve bolji i bolji. Zaista. Navići ćeš se na njega – a on je vredan toga, stvarno jeste.“

„Aha, mislim, bio je u redu za večerom. Poprilično zabavan za jednog elegantnog tupana.“

Nacerio mi se i namignuo mi okom sveže uokvirenim ajlajnerom i maskarom pre nego što je uskočio u voz i poslao mi još jedan poljubac kroz prozor.

Stajala sam i gledala dok je voz polazio, razmišljajući o Oliverovim rečima kako je Ed namćorast. Pomislila sam kako je malo bezobrazno da on to kaze. Imao je najpoganiji jezik koji sam ja u životu čula i trebalo mi je vremena da se naviknem na njega kada su on i Kiki stigli u kućicu juče ujutru.

Od trenutka kada sam je upoznala, govorila mi je koliko će mi se svideti njen „gej muž“, kako ga je zvala, ali prvih sat-dva bilo mi je teško da shvatim šta tu ima da mi se sviđa. Bio je neverovatno bezobrazan. Ali, kako je dan odmicao, postepeno sam pala pod njegove čini. Oliver je bio zabavan, originalan i uvek je govorio tačno ono što je mislio. Nije igrao nikakve igrice sa tobom i to je bilo prilično osvežavajuće kada se jednom naviknete.

„Da li si ovako iskren sa svima?“, upitala sam ga kada mi je rekao da je moj enterijer, ceo u beloj i bež boji, koji sam veoma pažljivo izabrala za kućicu bio „tako zamorno predvidljiv i jebeno dosadan...“

Slušaj šta ti srce kaže

„Ne“, odgovorio je, dok su mi se oči sjajile ispod debelog sloja šminke – na šta sam se takođe navikla neverovatno brzo. „Samo sa onima koji mi se dopadaju.“

„Boga ti“, rekla sam. „Šta li tek govoriš onima koji ti se ne dopadaju?“

Slegnuo je ramenima. „Ignorišem ih. Gomila jebenih idiota.“

Podsećanje na taj razgovor, dok sam vozila od stanice prema kući, nateralo me je na razmišljanje o tome kako se Ed ponekad nije dopadao ljudima kada bi ga prvi put upoznali. Trebalo bi da sam se do sada već navikla na to, posle petnaest godina, ali ipak, i dalje bi me to iznenadilo.

Bila sam se toliko navikla na Edove male rituale i toliko sam ga volela uprkos tome – ili baš zbog toga – da sam morala da se podsećam kako bi se on činio nekome ko ga ne poznaje: iskreno, bio je malo čudan. Pretpostavljam da je isto važno i za pojedine strane naše veze. Kao ono što je Kiki rekla o spavanju u odvojenim krevetima.

I dalje sam bila prilično ljuta na nju zbog toga. Bilo je to zadiranje u našu privatnost i od trenutka kada je to spomenula nisam mogla da to izbacim iz glave, poput dosadnog kamička u cipeli, zato što nisam mogla da poreknem. Ed i ja nismo više delili krevet – čak nismo delili ni spavaću sobu. Ni u kućici, a ni u stanu u Londonu. Nisam mogla da se setim kada je to postalo zvanično, ali prošlo je mnogo od tada.

Sve je počelo zato što se činilo da on radi sve kasnije i kasnije noću u svojoj tamnoj maloj radnoj sobi i da ustaje sve kasnije i kasnije, dok sam ja volela da idem na spavanje prilično rano, da bih mogla da ustanem i da trčim po parku pre posla ujutru.

I tako, s vremenom, radije nego da me budi u tri ili četiri sata ujutru, kada bi konačno pošao na spavanje, a onda da ja budim njega kada ustanem u sedam da trčim, počeo je da spava u gostinjskoj sobi dok ona nije postala „njegova“ soba a naša spavaća postala „moja“ soba.

Sve se to desilo tako postepeno da nisam u stvari mnogo ni razmišljala o tome – iako sam u srcu uvek znala da to nije normalno za par u našim godinama. Pokušala sam da pričam sa Edom o tome kada mi se pridružio u krevetu jednog nedeljnog jutra, ali on je počeo da se frkava sa tim, govoreći mi u šali da je to stari aristokratski običaj.

„Luj XVI i Marija Antoaneta su spavali u odvojenim sobama“, rekao je. „Znači da mi samo živimo u svom sopstvenom Versaju.“

„Oni su takođe imali i oko pedeset ljudi koji su ih gledali kako se oblače svako jutro“, podsetila sam ga.

Nasmejao se i privukao me bliže sebi, njuškajući po mojoj kosi.

„Pa, nećemo ići baš tako daleko, ali ima smisla da se oboje naspavamo kako treba, zar ne, Amelija? I nije da redovno ne upražnjavamo seks, što se ne može reći za jadnog starog Luja i Mariju Antoanetu.“

Redovan je i bila prava reč za to. Ed je imao veoma jasne ideje o tome kada bi trebalo da upražnjavamo taj deo našeg braka, baš kao što ih je imao i o svemu drugom u našem zajedničkom životu. I razgovor na tu temu završio se tu i tada, zato što su nedeljna jutra bila jedna od tih prilika.

On je jednostavno bio čovek od navike, taj moj muž, govorila sam sebi, dok sam pažljivo parkirala „volvo estejt“ nazad u usku garažu, ali ne na dosadan način; na ekscentričan način. On je bio pravi ekscentrik, kao što briljantni ljudi obično jesu. I sa tim na pameti, počela sam da se tresem od smeha kada sam ušla u kuhinju.

Na stolu je sedeo prilično ofucani sivi plišani slon. Nosio je moj cvetni kimono i par velikih tamnih naočara bio je nasaden na njegovu surlu. „Stil“ rubrika *Sandey tajmsa* je bila otvorena pred njim, na modnim stranama; sa jedne strane mu je bila boca votke, a sa druge moja tuba sa maskarom.

Čula sam Eda kako klopara niz drvene stepenice, dok sam se ja nslonila na sto smejući se.

„Zaboga!“, rekao je Ed kada se pojavio, sada očigledno potpuno budan. „Pogledaj gospodina Kolačića. Mislim da je tu i tamo previše popio. Šta li je to obukao?“

„O, glupane jedan“, rekla sam, obavijajući ruku oko njegovog struka i vrteći glavom.

„Šta?“, rekao je Ed, tonom uvređenog nevinašceta koji je uvek preuzimao kada bi gospodin Kolačić počeo sa svojim trikovima. „Baš je to jedan blesavi slon. Uhvatio sam ga ranije kako pokušava da uključi tvoj fen.“

„Baš si ti jedan blesavi slon“, rekla sam, okrećući se da pogledam njegovo drago lice, i dalje ga obavijajući rukama.

Nasmešio mi se a zatim, namotavajući moj dugačak rep oko svoje ruke, privukao me sebi i nežno me poljubio.

Drugo poglavlje

Vratili smo se u London kasnije tog popodneva i otrčala sam pravo do *Selfridžisa** da kupim nešto za večeru. To što sam živela na samo deset minuta šetnje od tog hrama gastronomije bila je jedna od mnogostrukih radosti posjedovanja stana u ulici Maunt, u srcu Mejfera**. Deset minuta u drugom smeru odvelo bi me do *Fortnama****.

Znala sam koliko sreće imam što živim ovde, i ni dan ne bi prošao da se nisam zahvaljivala bogu što je čovek u koga sam se ludo zaljubila u dvadeset prvoj poticao iz porodice koja je imala u posedu takav stan. Pogotovo što je bio četvorosoban.

I pošto sam pobeđila na nekakvoj ljubavnoj lutriji, V1 je bio moj poštanski broj otkako sam napunila dvadeset jednu i udala se. Da sam se oslanjala na patetičnu platu koju sam dobijala radeći u obližnjoj galeriji slika, i dalje bih živela sa svojim roditeljima u Mejdstonu. Neka hvala.

Kada sam stigla kući sa namirnicama, Ed se već po običaju zavukao u svoju radnu sobu i čitao korekture za svoj sledeći cirkular za klijente *Bredlouovih boca*, njegove firme za naručivanje vina.

* Selfridges – lanac luksuznih robnih kuća u Ujedinjenom Kraljevstvu. (Prim. prev.)

** Mayfair – prestižna četvrt u centru Londona (Wesminster City), poznata po izuzetno skupim nekretninama. (Prim. prev.)

*** Fortnum&Mason – takođe luksuzna robna kuća u centru Londona, poznata po svojoj bogatoj i egzotičnoj ponudi hrane. (Prim. prev.)

„Žurnal“, kako ga je on zvao, bio je izveštaj koji je izlazio na svaka tri meseca o njegovim putovanjima po Francuskoj, u nekom klasičnom automobilu, koji bi često menjao da bi mu bilo interesantnije. Posećivao bi malene nezavisne vinograde odakle bi kupovao najbolje berbe i prodavao ih svojim mušterijama tokom sledećih godina, uzimajući veoma značajan procenat.

Morali ste da budete član da biste dobijali žurnal, koji je bio štampan na izuzetnom svilenkastom papiru, ili čak da kupite vino od *Bredloutovih boca*, sitnica koja je činila određene takmičarski nastrojene bogatune da očajnički žele da se učlane.

Nikada nisam sasvim razumela kako je to Ed birao članove, ali nisu svi koji su hteli da se učlane bivali primljeni, a kako nisu mogli da nađu te posebne berbe na nekom drugom mestu, serviranje vina sa Edovim odobrenjem na njemu – stizalo je u divnim drvenim sanducima, sa BB nalepnicom na svakoj boci – bilo je poslednja reč mode u određenim elitnim krugovima.

Ova ekskluzivnost, u kombinaciji sa Edovim veoma zabavnim stilom pisanja, ekscentričnim prirodama ljudi i mestima koje je posećivao na svojim putovanjima, stručnim detaljima o vinima, podrumima, hrani, hotelima i kolima, uz njegovo istinsko poznavanje teme, pretvorilo je žurnal u kultno štivo za muškarce. Ono sasvim sigurno nije bilo dostupno na Internetu – iako su primerci menjali vlasnike na *Ibeju* za ogromne sume, na Edovu veliku radost.

Mnogo puta tokom godina novine su mu nudile da svoj žurnal pretvori u kolumnu, a supermarketi želeli da im poboljša ponudu vina, ali on je uvek odbijao.

Ed je bio nepokolebljiv u tome da čitavo poslovanje ostane kako jeste – kapriciozno ekskluzivno je bio njegov termin – i izgledalo je da sve u potpunosti funkcioniše. Ono što je započeo kao hobi još dok je bio student, preraslo je u veoma uspešan biznis. Ed je bio pun para.

I zato, podetila sam samu sebe, kao što sam to često činila, nameštajući se da čitam sasvim sama, pošto smo večerali i on se ponovo vratio u svoju radnu sobu: teško da sam mogla da ga krivim što provodi toliko vremena radeći ono što doprinosi luksuznom životu na koji sam se navikla.

Svakako sam imala i dovoljno vremena da se naviknem. *Bredlou-ove boce* su bile u središtu naše veze od dana kada smo se upoznali pre petnaest godina, na jugu Francuske.

Bio je na jednom od svojih ranih pohoda, kupovao vina, u vreme kada je još samo prodavao lošija vina po pristupačnim cenama svojim drugovima sa fakulteta da bi zadovoljio sopstvenu potrebu za stvarno dobrim bocama. Ja sam provodila godinu dana na univerzitetu u Monpelijeju, što je bilo u sklopu mojih studija francuskog jezika.

I dalje se veoma jasno sećam prvog puta kada sam pričala s njim. Pozvao me je tamo gde sam odsedala i bila je čista sreća što me je tog jutra našao kod kuće i da je moja krava od gazdarice izašla. To je bila veoma srećna okolnost, jer nije bilo šanse da mi madam Maršan prenese poruku od njega. Već mi je nekoliko obećavajućih flertovanja bilo upropašćeno jer ona nije bila voljna da mi kaže kada mi je mladić telefonirao, u onim danima mnogo pre mobilnih telefona, SMS-ova i mejlova.

„Da li je to Amelija Herbert?“, upitao je nepoznati muški glas sa jakim engleskim akcentom kada sam se javila na telefon.

„*Oui*“, rekla sam po navici. „Htela sam da kažem, da... a ko je to?“

„Zovem se Ed Bredlou – studiram na Magdalenu sa tvojim bratom, Dikom, i on mi je dao tvoj broj kada je čuo da dolazim u Monpelije. Ovde sam da bih pogledao neka vina i pitao sam se da li bi želela da pođeš sa mnom na jedan dan?“

Bila sam poprilično zbunjena. Šta li je mislio time da „pogleda“ neka vina? Da ide u diskonte i gleda u etikete? Nije mi zvučalo posebno primamljivo, ali nešto u vezi sa Edovim glasom bilo je neverovatno simpatično i shvatila sam koliko mi je nedostajalo društvo nekog zemljaka. Prvi put u životu nisam bila kod kuće za Uskrs.

„Šta si to isplanirao?“, odgovorila sam, nadajući se da je pitanje dovoljno uopšteno da prikrije moje neznanje.

„Pa, danas idem da vidim vinograd u brdima na oko šezdeset kilometara odavde. Mislim da će vožnja biti divna i bilo bi zaista lepo da imam s nekim to da podelim. Putujem sam već dve nedelje...“

„Volela bih da pođem“, rekla sam impulsivno, iako mi je rok za predaju seminarskog isticao. To može da sačeka, odlučila sam.

Ed se pojavio za manje od pola sata u crvenom „jaguaru“ sa otvorenim krovom. Bila sam zaista impresionirana – moj brat i njegovi ostali prijatelji vozili su grozne stare olupine – a Edov iskren osmeh i čvrst stisak ruke me je smesta umirio.

„Kakva divna kola“, rekla sam, tonući u meka kožna sedišta i prelazeći rukom preko sjajno ispolirane prednje ploče boje lešnika – a zatim se i čvrsto uhvatila za nju kada je Ed krenuo velikom brzinom. „Da li je star?“

Okrenuo se prema meni i nasmešio se. Iako nije bio zgodan poput nekog razbacanog filmskog glumca, zapravo, izgledao je prilično mršavo u prugastoj košulji, bilo je nešto u vezi sa Edovim licem što me je odmah privuklo baš kao i njegov glas preko telefona.

„Iz 1962“, rekao je ponosno. „Drago mi je da ti se sviđa. Dobio sam ga prošlog meseca i pomislio sam da bi baš bilo dobro da ga malo provozam po Francuskoj na ovom putovanju.“

„Ti često dolaziš u Francusku?“, pitala sam.

„Par puta godišnje – zbog vina.“

„O“, rekla sam, iznenada se setivši nečega što mi je brat spomenuo. „Da li si ti onaj tip što kupuje vina direktno od uzgajivača i prodaje ih po povoljnim cenama? Dik mi je pričao o tebi. U stvari, doneo je neke boce crnog vina kući za Božić. Bilo je veoma dobro.“

Ono što sam propustila da mu kažem bilo je da se mome ocu vino toliko svidelo da se napio i popenio od besa, što je dovelo do toga da božićni puding završi na kuhinjskom podu. Odbacila sam tu lošu uspomenu da trune zajedno sa njome sličnima i nasmešila se Edu.

„Taj sam“, reče Ed, okrećući glavu prema meni i uzvraćajući mi osmeh. „I nadam se da ćemo danas naći neka zaista predivna vina. Neko čije mišljenje ozbiljno cenim preporučio mi je jednog uzgajivača i prilično sam uzbuđen povodom svega sa Lendokom u ovom trenutku. Zapravo, moram da vidim gde tačno idemo. U koferu na zadnjem sedištu imaš jednu crvenu beležnicu – da li bi mogla da mi je dodaš?“

Okrenula sam se i videla stari kožni kofer koji je, izgleda, bio pun karata, fascikli i beležnica. Trgla sam se kada sam primetila da se tamo, naslonjena na zadnje sedišta odmah do kofera, takođe nalazila punjena igračka, sivi plišani slon koji je nosio štrikani šal.